

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Tanácskozások a drágaságról.*

Forrás: *Népszava*

Bp.

1915 VI. 8

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

384.6

Hely

Idő

1915

Személy

Helyszám

Tanácskozások a drágaságról.

Kár volna súlyos szavakat keresni a kormány és a székesfővárosi hatóságok elítélésére a közlélmzés dolgában való nagy mulasztásaikért. Elég, ha leszögezzük azt a tényt, hogy most, a háboru tizenegyedik hónapjában, amikor az ország és különösen a főváros népe már nem bírja a szörnyü uzsorát... most az országos és a fővárosi hatóságok még mindig *csak tanácskoznak* az élelmiszernyomoruságról és az uzsora enyhítésének módjairól.

Még mindig csak tanácskoznak. Még most is csak tanácskoznak... Ezt jegyezzük meg magunknak jól.

kenyerünk.

Nincs ehető

És az ország meg a város urai még most is csak tanácskoznak.

Hivatalos statisztikai adatokkal bebizonyítható, hogy *Magyarországban még a legrosszabb esztendőben is terem annyi buza és rozs, amennyi a belső szükséglet födözésére elegendő.* Ugyancsak elég burgonya, bab és káposzta terem. Husban be-

látható idők óta nem szenvedett hiányt az ország. Azt állítják, hogy az 1914. évben rossz termésünk volt; de ha ez igaz is, csak annyiban lehetett rossz, hogy kivételre nem igen jutott belőle, ellenben a belső szükségletre termett mindenből elég, némely cikkből sok is. Mit kell hát ide sok tanácskozás?! Mink a háboru kezdetén rögtön megirtuk, hogy gondoskodni kell a nép élelmzéséről, mert a háboru sikere nagyrészt azon fordul meg, hogy idehaza, a front mögött, milyen állapotok vannak. Sürgettük a gabona- és élelmiszerkészletek lefoglalását, a maximális árak megszabását, a rendelkezésre álló készletek igazságos és célszerű szétosztását. Sürgettük a behozatali vámok fölfüggesztését, hogy lehetővé váljék a külföldről való behozatal. Ránk sem hederítettek. A behozalt akkor tették lehetővé, amikor már nem volt honnan és mit behozni. A gabonaárakat engedték 100—300 percenttel emelkedni és csak azután állapították meg a maximális árat.

A gabona maximális ára olyan magas, aminőt egyetlen hadviselő államban sem találunk.

Volt itten mindenből annyi, hogy nem kellett volna nyomorognunk és az uzsora áldozataivá lennünk.

Rekvirálni kellett volna országosan; méltányos árakat kellett volna szabni; mindenkinek igazságosan kellett volna juttatni a készletekből. Ezt elmulasztották. Mit akarnak most? Budapest piacán most akarják megszabni a maximális árakat az összes cikkekre, most, amikor az árak már a normálisnak kétszeresére, háromszorosára, sőt némely cikkben még többszörösére is hágtak? Mi hasznuk lesz ebből?... A rendőrség is kezdi hevesen üldözni az apró uzsorásokat, a kicsinyben eladókat. Helyes, fölön kell őket csipni, be kell őket zárni, ki kell taposni a belüket... de helyes-e, hogy itt kezdődik és itt végződik a dolog? Miért ne uzsoráskodjék az az apró szatócs vagy kofa, amikor az uzsora forrását senki sem igyekszik betömni?

Már diadallal hirdetik, hogy olcsóbb lett

a zöldborsó, a saláfa, a sóska. Bocsanat, ez a jóhiszemű és gondolkodni nem tudó emberek tévedésbe ejtése. Nagyon természetes, hogy ezek a szezoncikkék idővel szükségképen olcsóbbak lesznek, mint a piacon való megjelenésük és nagy ritkaságuk első napjaiban. Ha tehát igaz is ez az olcsóbbodás — ami ma még nem bizonyos —, ez csak harmadsorban érdekelhet bennünket. Mi van a kenyérrrel, a liszttel? Lesz-e ehető kenyérünk? Lesz-e elég és használható lisztünk? Mi van a tejjel? Lesz-e elég tej? lesz-e olcsóbb tej? lesz-e vízmentesebb tej? Mi van a hússal? Talán kövessük Darvay kormánypárti törvényhozó és városatya urnak azt a böles tanácsát, hogy mondjunk le a húsról egészen? Ez tulságos egyszerű módja lenne a megoldásnak; hiszen ugyanigy egyéb szükséges élelmiszerekről is le lehetne mondani... A törvényhozóktól és a városatyáktól nem ilyen böles tanácsokat várunk, hanem becsületes, gyors, hatásos intézkedéseket.

Ilyeneket azonban nem látunk. Ilyenekről nem hallunk. Ne biztassanak bennünket azzal, hogy olcsóbb lesz a borsó és a saláta, amikor már dögiben lesz és hogy nem kell majd 2 koronát adnunk egy liter cukorborsóért, hanem megkapjuk 1 koronáért is (ami még szintén gyalázatos uzsoraár), hanem olcsó és jó kenyeret, húst és tejet követelünk; követeljük az elkövetett hibák lehető enyhítését és követelünk olyan intézkedéseket, amelyek ezeknek a hibáknak a folytatását lehetetlenné teszik.

Minket az nem vigasztal, ha a városatyák megállapítják, hogy a kormány a hibás, magukat pedig tisztára akarják mosni. Ők is hibásak, nagyon hibásak. Csak egy kérdést intézünk Folkusházy urhoz és Bárczy polgármester urhoz: a tavalyi év három utolsó hónapjában több babot küldött Magyarország külföldre, mint az előttevaló békés esztendőben; miért nem vásároltak ők az akkori árákon elegendő babot, ami nem romlik, amit könnyű el-tartani? Miért kell, hogy a szegény embernek ez a szükséges tápláléka drágább legyen, mint máskor a csemege? Vagy: miért árulják ők most a régebben — tehát olcsóbban — vásárolt élelmiszereket éppen olyan drágán, mint az uzsorások?

Még sok kérdést intézhetnénk hozzájuk és a kormányhoz. De mi haszna? Nekünk csak beszélni van jogunk, azaz még beszél-nünk is csak szoros korlátok között lehet. A cselekvés lehetősége, a hatalom, az ő kezükben van. És ők beszélnek!